

Letnik XII, januar, številka 126

Vse vas z veseljem pozdravljam ob praznovanju dneva samostojnosti in enotnosti. Zbrali smo se v stolnici naše nadškofije, da bi se v sveti maši zahvalili Bogu in ljudem za dar naše samostojnosti. Samostojnost naše države nikakor ni samoumevna. V letu, ki je praktično že za nami, smo se spominjali stoletnice konca prve svetovne vojne, ki jo je papež Benedikt XV. imenoval „nepotrebna morija“. Ob koncu te svetovne vojne se je prvič oblikovala slovenska narodna vlada, ki ji je predsedoval Josip Pogačnik. Čeprav je delovala samo nekaj mesecev – ustanovljena je bila 31. oktobra 1918, delovala pa je do konca februarja 1919 – je sprejela nekaj daljnosežnih državotvornih odločitev. Med njimi je bil sklep, da je na področju Slovenije uradni jezik slovenščina. Sprejela je tudi vse potrebno, da se je ta odločitev uveljavila v praksi. V istem času torej, ko je umrl največji mojster slovenske besede, pisatelj Ivan Cankar, je slovenščina postala uradni jezik na področju Slovenije. Slovenska beseda je tedaj dobila domovinsko pravico v hramu izražanja misli. Da to ni bilo samoumevno, dokazuje Cankarjev Kurent, ki pravi: „Bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da so milozvočnejši in bolj pripravnji za vsakdanjo rabo – ali slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja“ (Ivan Cankar, Kurent).

Cankarjev slavošpev slovenski besedi podpira beseda evangelista Janeza. Pravkar smo slišali tako imenovani prolog, uvod v njegov evangelij. „V začetku je bila beseda. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalega. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi in luč sveti v temi“ (Jn 1,1.3-5).

Presenetilo bi nas, kolikokrat so preroki in drugi Božji poslanci dobili naročilo: „Govori!“ Ker je Beseda bila Bog, kot pravi Janez, je Bog skozi vso zgodovino odrešenja govoril ljudem. Ne samo skozi govorico narave, skozi pripoved vsega ustvarjenega. Ne, tudi v človeka je položil besedo in ga s tem naredil za sogovorca samemu sebi in za sogovorca ljudem, vsem njegovim bratom in sestrām. „Klič na

vse grlo, ne zadržuj se, povzdiguje svoj glas kakor rog! Oznanjaj mojemu ljudstvu njegove prestopke, hiši Jakobovi njene grehe! (Iz 58,1).

Zakaj vam pripovedujem vse to? Ko smo se na plebiscitu 23. decembra 1990 – rezultati so bili razglašeni 26. decembra 1990 – odločili, da hočemo živeti v samostojni in neodvisni državi, smo pot razvoja in napredka samostojne in neodvisne Slovenije, kakor tudi temeljne vrednote življenja v naši domovini, opredelili v Ustavi Republike Slovenije. Ta na samem začetku pove, da je Slovenija demokratična, pravna in socialna država. V 39. členu pa pove, da je „zagotovljena svoboda izražanja misli, govora in javnega nastopanja, tiska in drugih oblik javnega obveščanja in izražanja. Vsakdo lahko svobodno zbira, sprejema in širi vesti in mnenja.“

Ko smo 23. decembra 1990 prihajali na volišča in povedali, da je naša trdna volja svobodna in samostojna Slovenija, se s tem nismo odrekli samo zemljepisnemu okviru bivše države, ampak še bolj njenemu političnemu režimu in omejevanju svoboščin posameznikov in skupin. Odrekli smo se tudi razvpitemu 133. členu tedanjega kazenskega zakonika, ki je kršitve verbalnega delikta kaznoval z zaporom od enega do deset let. To nasilje nad svobodo izražanja misli, govora, javnega nastopanja, tiska in drugih oblik obveščanja in izražanja smo z odločitvijo za svobodo in samostojnost zavrgli.

V zadnjih letih se po Sloveniji spet začenja plaziti duh nesvobode, ki hoče izražanju misli, govoru, tisku in še marsičemu nadeti uzde in plašnice, da določenih ideoloških in političnih usmeritev in propagand ne bi vznemirjala razmišljanja in vprašanja drugače mislečih. Svoboda na vseh področjih lahko živi samo v dialogu. Za dialog pa je potrebno imeti dovolj trdne temelje, da te dialog ne ogroža v tvojem načinu razmišljanja, pa tudi dovolj trdne dokaze, da se dialog sploh lahko začne. Če ni ne enega in ne drugega, ne trdnih temeljev in ne logičnega razmišljanja in sklepanja, ki temeljita tudi na „zdravi pameti“, potem je najbolj preprosto dialog utišati, ga onemogočiti. In to se dogaja tako, da se vse, kar bi bilo potrebno preseči z dialogom in utemeljevanjem, z zdravo razpravo, razglasi za „sovražni govor“, potem pa se v proces pritegne še državo in njen pravosodni sistem, da s svojimi inštitucijami zapira usta drugače mislečim.

Tudi na pravnost v naši državi še čakamo. Več kot štiri leta že čakamo, da bo izpolnjena odločba ustavnega sodišča o financiranju zasebnih šol. Tudi tukaj je ustava jasna in enako jasna je odločba ustavnega sodišča. Vedno znova pa doživljamo poskuse določenih političnih smeri, da bi ta odločba ne bila izpolnjena. Eden zadnjih odgovorov na to temo je bil, da še ni na dnevnem redu, ker da se morajo te odločbe izpolnjevati po vrsti, ali pa da gre za politično vprašanje, ki ga bo politika blagovolila rešiti, ko ji bo to po volji in kakor ji bo po volji.

Kot smo slišali, je Pavel v Korintu dobil naročilo: „Ne boj se! Govori in ne molči!“ To naročilo moramo slišati tudi vsi, ki doživljamo različne poskuse utišanja. Pavel je bil

deležni nasprotovanja in preklinjanja, mi smo deležni obtožbe sovražnega govora, ovadb, grafitov in zasramovanja. Vendar ne smemo biti tihi. Kristjani se ne moremo odpovedati svobodi, za katero nas je osvobodil Kristus. Kristjani ne moremo utihniti, kajti tudi če bi mi utihnili, oznanilo ne bo umolknilo. Farizeji so ob neki priliki spodbujali Jezusa, naj utiša svoje učence. On pa jim je odgovoril: „Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili“ (Lk 19,40).

Res pa je, da moramo pri svojem govoru vedno upoštevati nasvet, ki nam ga daje apostol Peter v svojem prvem pismu: „Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas. Vendar pa odgovarjajte s krotkostjo in strahospoštovanjem, iz dobre vesti, da bodo tisti, ki sramotijo vaše dobro življenje v Kristusu, osramočeni prav v tem, v čemer vas obrekujejo“ (1 Pt 3,15-16).

Naj se za trenutek vrnem h Kurentu. V slavonspevu domovini in slovenskemu jeziku je rekel: „Tod bodo živeli veseli ljudje, pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje. Kakor je rekel, tako se je zgodilo.“ Dovolite mi, da Cankarjevo misel nekoliko spremenim. Pred osemindvajsetimi leti smo se odločili, da bomo v domovini, ki jo je Bog ustvaril in jo blagoslovil z obema rokama, živeli svobodni ljudje. Svoboda je dobrina, ki si je ne pustimo vzeti. To je vrednota, ki jo moramo živeti, da bodo vsi prebivalci naše domovine lahko svobodni.

Zato: Svobodna in samostojna domovina, pozdravljena iz svobodnega srca in svobodne misli. Gospod Bog, našo domovino si blagoslovil z obema rokama. Ne nehaj jo blagoslavlјati, da bo mogla ostajati nebesa pod Triglavom, paradiž veselemu rodu.

Bog, blagoslovi našo Slovenijo!

Msgr. Stanislav Zore OFM, ljubljanski nadškof metropolit in predsednik SŠK

BESEDA ŽIVLJENJA ZA JANUAR - LUČ ZA EKUMENSKO POT

»Prizadevaj si za pravičnost, da boš živel« (5 Mz 16,20)

Peta Mojzesova knjiga je videti kot vrsta govorov, ki jih je imel Mojzes ob koncu svojega življenja. Ko od daleč gleda obljublјeno deželo, proti kateri je pogumno vodil izraelsko ljudstvo, nove rodove spomni na Gospodove zakone.

V tej knjigi je Božja “postava” predstavljena predvsem kot “beseda” Očeta, ki skrbi za vse svoje otroke. Svojemu ljudstvu podarja pot življenja, da bi uresničil načrt zaveze. Če jo bo ljudstvo zvesto izpolnjevalo, bolj iz ljubezni in hvaležnosti kot iz strahu pred kaznimi, bo še naprej okušalo Božjo bližino in njegovo varstvo.

Eden od načinov za konkretno uresničevanje zaveze, ki so jo prejeli od Boga v dar, je tudi odločno prizadevanje za pravičnost. Vernik jo uresničuje, ko se s hvaležnostjo spominja, da je Bog izbral svoje ljudstvo, in se izogiba češčenju kogar koli razen Boga, pa tudi tedaj, ko zavrača osebne koristi, ki mu zamegljujejo vest ob stiskah ubogega.

»Prizadevaj si za pravičnost, da boš živel«

V vsakdanjem življenju se pogosto znajdemo v okoliščinah, ki so nepravilne, tudi hude, v okoliščinah, v katerih trpijo najslabotnejši, tisti, ki životarijo na obrobju naše družbe. Koliko Kajnov je nasilnih do bratov in sester!

Temeljna zahteva pravičnosti je, da izkoreninimo neenakost in zlorabe, začeti pa moramo v našem srcu in na področju družbenega življenja torej v javnosti.

In vendar Bog ne izvršuje svoje pravičnosti tako, da bi uničil Kajna, temveč ga skrbno varuje, da bi ponovno šel na pot. Božja pravičnost je v tem, da daje novo življenje.

Kot kristjani smo srečali Jezusa. S svojimi besedami in dejanji, predvsem pa z darovanjem življenja in lučjo vstajenja nam je razkril, da je Božja pravičnost njegova neskončna ljubezen do vseh njegovih otrok.

Po Jezusu se tudi za nas odpira pot, da uresničujemo in širimo usmiljenje in odpustanje, ki sta tudi temelj družbene pravičnosti.

»Prizadevaj si za pravičnost, da boš živel«

Ta vrstica Svetega pisma je bila izbrana za obhajanje molitvene osmine za edinstvo kristjanov 2019, ki na severni polobli poteka od 18. do 25. januarja. Če bomo tudi mi sprejeli to besedo, se bomo lahko trudili iskati poti sprave, predvsem med kristjani. Ko bomo služili vsem, bomo učinkovito ozdravljali rane nepravilnosti.

To že nekaj let izkušajo kristjani različnih cerkva, ki se skupaj posvečajo zapornikom v Palermu (Italija). Pobudnik je bil Salvatore, član evangeličanskega združenja: »Zavedel sem se duhovnih in človeških potreb teh bratov. Mnogi od njih niso imeli nikogar od domačih, ki bi jim lahko pomagal. Z zaupanjem v Boga sem o tem govoril številnim bratom iz moje cerkve in iz drugih cerkva.« Christine iz Anglikanske cerkve dodaja: »Ker lahko pomagamo tem bratom v stiski, smo zadovoljni, saj Božja previdnost, ki po nas prinaša svojo ljubezen vsem, postane konkretna.« In Nunzia, katoličanka, pravi: »Zdelo se nam je, da je to priložnost, da pomagamo bratom v stiski in pomagamo oznanjevati Jezusa z majhnimi konkretnimi stvarmi.«

Tako se uresničuje tisto, kar je na ekumenskem srečanju leta 1998 povedala Chiara Lubich v evangeličanski cerkvi sv. Ane v Augsburgu:

»Če kristjani pogledamo na svojo zgodovino, /.../ nas nujno razžalosti ugotovitev, da so se v njej pogosto vrstili nerazumevanja, prepiri in boji. Za to so gotovo krive zgodovinske, kulturne, politične, zemljepisne in družbene okoliščine, /.../ a tudi to, da je med kristjani zmanjkalo ljubezni, tipične prvine, ki povezuje in zedinja.

Ekumensko prizadevanje bo zares rodovitno toliko, kolikor bo tisti, ki se mu posveča, v križanem in zapuščenem Kristusu, ki se ponovno izroča Očetu, videl ključ za razumevanje vsake neednosti in ponovno vzpostavljanje edinstvi /.../ Edinstvo, ki jo živimo, ima učinek /.../ Gre za Jezusovo navzočnost med več ljudmi, v skupnosti.

“Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi,” je rekel Jezus. Jezus med katoličanom in evangeličanom, ki se spoštujeja, med anglikanci in pravoslavnicami, med Armenko in reformirano, ki živijo medsebojno ljubezen ... Kakšen mir vlada že zdaj, koliko luči za ravno ekumensko pot.«

Letizia Magri

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2019

»Prizadevaj si za pravičnost, da boš živel« (5 Mz 16,20)

Teden molitve za edinost kristjanov 2019 so pripravili kristjani iz Indonezije, ki je znana kot država z največjim deležem muslimanskega prebivalstva na svetu. Od 265 milijonov ljudi jih je kar 86% muslimanov, okoli 10% pa je kristjanov. Zadnja desetletja dežela doživlja gospodarsko rast, ki temelji na konkurenci. Gospodarski napredek je v Indoneziji in tudi drugod po svetu prinesel mnogotero zlo, ki se kaže v nasilju, izkoriščanju, uničevanju okolja in trgovini z ljudmi. Iz teh krivic izhajajo neenakosti in delitve, pri katerih nosimo del krivde tudi kristjani.

»Prizadevaj si za pravičnost, da boš živel« – to geslo letošnje molitve je vzeto iz Pete Mojzesove knjige in nas spominja, da edinosti ne more biti brez pravičnosti. Zavzemanje za pravičnejšo družbo, za mir in dostojanstvo vseh je velika ekumenska naloga.

V teh dneh bo v Panami Svetovni dan mladih. Mladi se navdihujejo ob besedah in zgledu Božje Matere Marije, da bi tudi oni znali izreči pogumen in velikodušen »da« in se dati na voljo v služenju Bogu in bližnjemu.

Leto 2019 prinaša tudi dve pomembni obletnici. Prekmurje, kjer živi največ naših evangeličanov, praznuje stoletnico združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom. Skupaj z njimi se veselimo tega dogodka in lepega ekumenskega sodelovanja z njimi. Isto velja tudi za srbske pravoslavne duhovnike in vernike v Sloveniji. Srbska pravoslavna Cerkve bo praznovala 800-letnico samostojnosti, ki jo je dosegla 6. decembra leta 1219 pod svojim prvim nadškofom svetim Savo.

dr. Bogdan Dolenc tajnik Slovenskega ekumenskega sveta

DOBER DAN ŽIVLJENJE

Sporočilo o ukazu cesarja Augusta, ki je velel, naj se popiše celotno prebivalstvo, je bilo neodložljivo. Njen pogled je prestrašen, pa vendar poln pričakovanja, zrl v možev svetel obraz. Iz oči ji je sevalo razočaranje ob številnih zvokih loputanja negostoljubnih Betlehemskega vrat, na licih so se risale rdeče bolečine jezdenja v visoki nosečnosti in negotovost pred pričetkom prvega, posvečenega materinstva, ji je prežemala mlado srce.

Vedela je, od zmeraj in za večno, da je njen otrok bolj dragocen in bolj čudovit, kakor vsa čudesa tega sveta, bolj zapleten kakor vsi vrtinci sonca, bolj se zmore spreminjati, rasti in ustvarjati nekaj novega. In za tiste, ki ga ljubijo, je od vseh otrok na širnem svetu najbolj potreben za veselje. Kajti njegove oči bodo verovale, njegov

duh bo upal, njegovo srce bo ljubilo, njegove roke ustvarjale čudeže. Veselila se je novega življenja, saj je bilo zanjo, bolj kot kaj drugega, čudovito darilo.

Njegov pogled je nežno božal najlepšo ženo na svetu. Njegov duh se je opiral na angelovo misel, da se je v življenju treba prepustiti, da je kdaj potrebno opustiti razumsko misel in preprosto slediti sanjam. Ljubil jo je, neizmerno, pa vendar se je bal ...

Oba sta se bala, kajti ... začelo se je.

Prva neznana bolečina. Čeprav ni trajala dlje od minute, jo je spremljala misel, da morda ne bo zmogla. Prvič se opre na moža in mu v uho čisto lažno zašepeta besedo »hvala«. Hvala, da si tu z menoj. Hvala, da bolečino skupaj deliva na polovico in podvaja radost. Hvala, ker skupaj živiva nocojšnji čudež.

Hladno je. Temno. Le voliček in osliček sta nemi priči porajanja najbolj pričakovanega deteca v veselju.

Solze prepletene s tisočnimi željami polzijo po materinem licu v srce in gorko šepetajo:

Ljubo dete!

Čakam te. Svet je pripravljen nate. Pa tudi jaz sem pripravljena nate.

Komaj čakam, da se zagledam v tvoje oči, ki bodo opazovale brezštevne jutranje zarje.

Komaj čakam, da poljubim tvoja rožnata ušeska, ki bodo poslušala ščebetanje ptic na mestom.

Komaj čakam, da pobožam tvoj mali nosek, ki bo vonjal prve pomladne cvetove v vsej svoji brsteči lepoti.

Komaj čakam, da se tvoja usteca prižamejo name.

Komaj čakam ... da se dotaknem tvoje drobne dlani. Da bo lahko moja dlan topla, nežna, zaščitniška tudi Zate, malo dete. Da te bo ljubila, grela, varovala. Da bom v stisku najinih dlani začutila bitje svojega srca, ki je z vsem božjim blagoslovom dalo priložnost tvojemu malemu srcu, ki bo bilo za prihodnost vesoljnega kraljestva.

Čakam te, da bova skupaj vstopila v novo življenje, ljubo dete.

Naslonjen na svojo palico kleči mož ob ženi in jo boža po premočenem čelu. Njen krč vznemiri tudi njegovo pričakovanje. Želi si, da bi ju vsak val bolečine ponesel bližje in hitreje k obali. Čuti njeno stisko, ljubi njeno predanost, bolj kot vse drugo si želi, da bi se rojstvo sredi puste, mračne in hladne pokrajine srečno izteklo.

Ve, da Otročiček, ki je nekaj predstavljal največje upanje in sanje, prav v teh trenutkih postaja resničnost. Spreminja vse, kar se bo zgodilo. Tako majčken je. Prgišče zvezdnega prahu. Duh, ki se dotika skrajnih meja veselja. Je čist kristal. Lesketajoč se in iskriv. Brušen kot še nihče pred njim. Lovi svetlobo vseh lepih reči, jo spreminja v še večjo lepoto in jo odseva nazaj v svet. Vse postaja novo. On je novo življenje.

In glej ... prav tu, na tem mestu, v tem trenutku, v skromnem hlevčku sredi

betlehemske pušče skozi špranjo v kamnitem zidu v svet šine težko pričakovana melodija. Prvi otroški jok. Vzklik radosti, vzklik goreče želje po prvem vdihu, hvalnica Stvarniku in stvarstvu.

Nad hlevčkom se, kakor da bi mu želela še bolj prisluhniti, ustavi najsvetlejša zvezda, ki z drobnimi zlatimi nitkami skrivnosti v središče sreče vleče pastirje od vsepovsod.

Vabi ...

Preproste in skromne, z malo bogastva v žepih, pa vendar s toliko večjim v dušah. Razen zgodb, ki jih govore njihova usta, detecu ne morejo podariti prav ničesar dragocenega. V rokah nimajo kadila, ne mire, niti zlata ... le palice, ki utirajo pot njihovim korakom. V dlaneh se jim ne lesketajo prstani, marveč žulji vsakdanjega dela. Na čelih se ne bleščijo kronski dragulji, ampak kaplje potu.

Detecu pa vendarle lahko podarijo svojo preprostost, svoja hrepenenja in sanje, svojo ponižnost in vero v dobro. Lahko mu podarijo sami sebe. In če bo dete te darove voljno sprejeti, bodo zagotovo najsrečnejši ljudje na svetu.

Mirno je. Utrujena mati drhteče poljubi detece, nato moža. Težka hlevska vrata rahlo zaškripljejo in dvoje radovednih oči pokuka v temne jasli. Prvi obiskovalci pokleknejo. Še sami ne vedo točno čemu. Tako čutijo, tako se jim zdi prav. Detece se v polsnu sladko nasmehne in starša se spogledata. Hlevček je do zadnjega kotička napolnjen s srečo in ljubeznijo, ki ne potrebuje nobenih besed. Samo onadva – mama in oče – vesta, da v jasliah leži sin Življenja. Njun pogled nežno ovije svetonočno dete ter mu nemo vzklika dobrodošlico:

Življenje, veliko, visoko večno,

kličem ti: Dober dan!

in ti ponujam roko za srečno

skupno vandranje kdove kam.

Čez solzenja, cvetenja, zorenja,

na severni in na južni tečaj,

v dolino solz in na goro vstajenja

in zmerom znova k sebi nazaj.

Dober dan, možnosti in dolžnosti,

večni up in stalna norost,

dober dan, mila ptica mladosti

in tvoja pesem – dar in skrivnost.

Dober dan, življenje! Silno in milo.

Kot na praznik prihajam v tvoj hram

in ti šepečem na uho

besedilo zaljubljenih: Rad te imam! (T. Pavček)

Mateja Tušek, božični večer 2018

»Ljubezen, ki jo prinaša Jezus na ta svet ne izbira med ljudmi, seže do vseh, ne dviguje pregrad, nima predsodkov, ne dela razlike med nikomer: ta ljubezen zmore odpreti srce, odpreti roke, odpreti denarnico, odpreti dom. In če med ljudmi živi taka ljubezen, tedaj Bog sam živi med ljudmi in on edini zmore pripraviti dom za vsakega, družino za vse.« **PODARJAJMO JO V NOVEM LETU 2019 PET KLJUČNIH STVARI ZA RAZVOJ INTELIGENCE, ZA KATERE SODOBNI OTROCI ŽAL NIMAJO ČASA (nadaljevanje iz prejšnje številke)**

Otroke čim manj izpostavljajte stresu

Eden od pomembnih faktorjev, ki vplivajo na slabši razvoj možganov in težave s spominom, je stres. Tako kot pri odraslih se tudi pri otrocih v stresnih situacijah izloča hormon kortizol. Kadar ga je preveč in se sprošča daljše obdobje, se razvoj določenih sistemov v možganih poruši.

Kdaj so otroci najbolj pod stresom? Pri dojenčkih se največ kortizola sprošča, kadar jih pustimo jokajoče in same (npr. v sobi, da bi zaspali) ali jih ne potolažimo, če so v stiski. Nagonski odziv staršev, da jokajočega otroka stisnejo v naročje, je pomemben tudi za razvoj njegovih možganov! Za malčke je ena najbolj stresnih situacij odhod od doma. Zato je zelo pomembno, da skrbno izberemo varstvo s srčnimi in predanimi osebami, kjer se bo otrok dobro počutil. Velik stres pri otrocih povzročajo tudi prepiri med starši, ločitev in čustveno nestabilni starši, na katere se otrok ne more zanesti.

Pustite otroku, naj zastavlja vprašanja

Večni otroški »Zakaj?« zna biti naporen, a je še kako pomemben za njegov razvoj. Namesto, da ob otroških vprašanjih zdolgočaseno zavzdihnete ali jih celo preslišite, otroku pomagajte, da preko vprašanj razvija logično mišljenje. Lahko ga vprašate: »Kaj pa ti misliš, zakaj?« in ga vodite od postavljene hipoteze do logičnega zaključka. Preprost otroški pogovor je v resnici prava znanstvena metoda!

Otrok mora biti varno navezan

Ves trud, ki ga vlagate v razvoj otroka, ne bo obrodil sadu, če ne bo izpolnjen osnovni pogoj: otrok mora biti na vas varno navezan. Počutiti se mora ljubljenega, sprejetega in gotovega, da mu boste vedno stali ob strani. Ljubeče in spodbudno okolje je tisto, ki omogoči, da otrok razvije svoj potencial. Eva Markovič, Iskreni.net

PROŠNJA IZ MISIJONSKE PISARNE

Spoštovani župnik in sodelavci!

V sodelovanju z g. Dejanom Stuškom iz optike Glasmaher bomo začeli z zbiranjem očal za misijone. Verjetno ima skoraj vsak doma kakšna očala, ki jih ne uporablja več, v misijonih pa bi lahko prav prišla. Zato vas vabimo da tudi v vaši župniji pripravite škatlo kamor bodo ljudje lahko prinesli svoja rabljena očala. Ko bo škatla polna, jo prinesite v Misijonsko središče Slovenije. Vsa zbrana očala bomo predali optiki Glasmaher, kjer jih bodo pregledali, jih primerno opremili in pripravili za

pošiljanje v misijone. Hvala vam v imenu Misijonskega središča Slovenije in optike Glasmaher! **V župniji bomo začeli zbirati očala v nedeljo, 6. januarja, in ves mesec!**

Glasilo Pod Martinovim plaščem izdaja Župnija Poljane nad Škofjo Loko; zanj Jože Stržaj, župnik; GSM 041 773 746;
e-mail: zupnija.poljane@rkc.si. Oblikovanje Izidor Jesenko
